

му е неизвѣстенъ и отъ една страна опасенъ за всичкитѣ градове и околни села. Всичко това азъ като слушахъ сърдцето захвана по скоро да тупа, жилитѣ ми се прѣпълнихъ отъ распалената кръвъ, буйни струи отъ мисли напълнихъ главата ми, мозъкътъ ми напрѣгнатъ отъ многото му прѣдставени мисли за рѣшаванне, се трудише часъ по-скоро да дава рѣшение на всяка мисль и да я отправя съ надѣжда за олекчение. Какъ чувствувахъ себе си? Това немога да опиша, защото човѣкъ който сѣбеше мисльта за свобода, а пакъ като гледаше плановѣтъ отъ толкова години за освобождението ни, всяки пжтъ се осуetyвахъ, пакъ сега вече е приближилъ часътъ, който нѣма да се разминне, защото се е наела сила, която никога не остави дѣлото си недовършено, се намирахъ въ развълнувано положение за бжджцето на отечеството и за неговий всеобщъ напрѣдъкъ-като си прѣдилагахъ отъ дѣлата на рускитѣ войски, че освобождението ни за малко врѣме ще настѣпи и нищъ се намѣриме въ едно честито положение, да бждемъ честити да ни се строятъ петъ-вѣковнитѣ вериги; та да се наслаждаваме съ истинската свобода на човѣчеството, съ която другитѣ народи отколѣ сж се сдобили и наситени отъ нейнитѣ удоволствия. Тѣй кажи съ тия разговори се прѣвара до пладиѣ тоя недѣленъ день и повечето отъ селянетѣ се разотидохъ по къщитѣ си.

Деньтъ бѣше единъ отъ ония привлекателнитѣ, дѣто слънцето още отъ изгрѣваннето си, даваше да се разумѣе, че е добро врѣмето и съ никакви страшни облаци отъ небосклонътъ, не плашеше никого, та още не се чувствувахъ нищо добро или зло. Него день бѣше дошълъ единъ турски юзбашия испратенъ отъ правителството за да иска имдаде (помощъ) отъ селянетѣ, всяки спорѣдъ силата си, която бѣше радѣлена на три категории: 300 гроша 150 и до 75 гроша и по на долу заедно съ нѣколко кола, които селото да види за прилично съ плата отъ него, расхвърлена за общи разноски, които да иджтъ да запесжтъ на Шипка балканж принаси и храни на турскитѣ войски, които бѣха испратени прѣди нѣколко дня съ вагонитѣ и